

— Защо?

— Спомнихъ си думитѣ на Тургеневия герой — смѣхътъ не прѣставаше.

Той почувствува въ тоя нервенъ смѣхъ обида и повторно я запита:

— Защо пародия?

— Защото тамъ Тургеневиятъ герой казва: Русия може безъ насъ, но ние не можемъ безъ нея; а ти . . . смѣхътъ я задушаваше и тя се изправи до прозореца.

Той я погледна и засѣгнатъ отъ смѣха ѝ, почна съ тонъ на човѣкъ, който пази честолюбието си прѣдъ другитѣ.

— Е добрѣ, отговори ми на тоя въпросъ: около мене се върти цѣла плеяда млади хора, новитѣ подпори на обществото и чака моята дума по редъ появили се въпроси: — кое привързва тия хора около мене?

— Твоятъ умъ!

— А старитѣ онѣзи, които иматъ вече и умъ, и опитность?

— Твоето бждаще.

— Тѣй!

А пѣкъ азъ мисля, че има още нѣщо: то е моето обществено положение.

— Защото азъ позизвамъ много по-умни хора отъ мене; но тѣхъ не имъ се удаде да обърнатъ вниманието на обществото; обществото знае много малко за тѣхъ; и когато прѣдъ това общество се заговори за нови сили, то посочи мене. Това обществено внимание къмъ мене ме прави центъръ и на интеллигенция и на широката маса. Всѣко мое схващане, по известни въпроси, се посрѣща като цѣнность, защото то носи не само моето лично разбиране, а и това на онова общество, което азъ прѣдставлявамъ. И когато вече тѣй съмъ срастналъ съ обществото, не мога да го не цѣня . . .

Азъ съмъ толкова значителенъ, колкото е силно вниманието на обществото къмъ мене. А това внимание е толкова по-големо, колкото азъ по-добрѣ разбирамъ неговитѣ духовни нужди. Като журналистъ, азъ всѣки день имамъ случая да провѣрявамъ това мое схващане.

— Отлично! съ насмѣшка, отговори тя.

— Слушай, Ана! забѣлѣжи ѝ той.